

Cesta osudu

Caroline Kornelová

CAROLINE KORNELOVÁ

CESTA OSUDU

VĚNOVÁNÍ

Můj velký dík patří všem,
kteří mě podpořili a kladli ve mě důvěru.

Z celého srdce je tato kniha věnována mým milovaným
zvířátkům, příteli Danovi, sestře Claudii, rodičům, přátelům, kteří
ve mě věřili a Vám, vážení čtenáři.

Věřím, že naším osudem je čekat na to, až se jednou setkáme
s těmi, které nejvíce milujeme a kteří již nejsou mezi námi.

Caroline Kornelová

Každý z nás je jiný a každému člověku na světě je předurčena, ještě dříve, než přijde na tento svět, nějaká životní cesta. Někomu je do vínku dáno, že bude mít hlas anděla a bude se živit zpěvem. Jinému naopak půjde podnikání, další bude mít poslání předat své několikaleté zkušenosti dětem jako učitel, či profesor u tabule. Nejen povolání je již předem předurčeno, ale také to, jací budeme, čemu se naučíme a co se nám v životě stane. Osud se nedá změnit, ani zastavit. Ať učiníme takové rozhodnutí, nebo zcela jiné, to, pro které se rozhodneme, je dávno zapsáno v knize osudu a od něj se budou odvíjet naše další cesty, které jsou ale také dopředu dány.

Ten, kdo je bohatý, nemá ve svém životě zajištěný šťastný život bez komplikací díky penězům, a ten, kdo je chudý, že se bude trápit právě kvůli nedostatku financí a soužit se až do konce svých dnů. To, co se stane, záleží na našem osudu, který neznáme. Každý máme nějaký osud a nezáleží na tom, jestli jsme bohatí, nebo chudí, žlutí, bílí, nebo černí, otlí, či hubení, malí, nebo vysocí, zlí, nebo hodní. Co je osudem dáno, změnit nejde. Pokud je bohatému dáno, že se dožije středního věku a poté ho srazí auto, ať udělá cokoliv, každého osud se musí naplnit a tedy ani tento zbohatlík před svým osudem neuteče. Z chudého se může stát movitý člověk, pokud je to jeho osudem, sirotek se může stát adoptivním potomkem lidí, kteří nemohou mít děti, ti, kteří k sobě nepatří, se rozejdou, protože to tak osud chce, ti, kterým je předurčeno odcestovat, tak dříve, či později udělají, stejně tak, jako ti, kteří musí zemřít. Smrt si pro ně stejně přijde.

Osudu se ubránit nemůžeme. Musíme se mu postavit čelem a připravit se na to, co nám přichystá, protože někdy jsou jeho cesty

velmi zapeklité a někdy trvá, než najdeme správný směr. Nicméně, změnit ho nemůžeme, takže je potřeba ho přijmout takový, jaký bude a vzít si z něj to nejlepší, co nám bude dávat a z toho nejhoršího se poučit.

1. kapitola

Každý z nás má někoho, kdo je pro něj něčím výjimečný, koho miluje, nebo pro koho by zemřel. Takový člověk je jen jeden a nikdo jiný ho nikdy nenahradí. Často nám stačí jeden jediný pohled na takovou osobu, aby se nám div nezastavilo srdce, jeden úsměv nám rozehřeje celé tělo a jediný dotek nás vynese do oblak. Pro takového člověka bychom obětovali vše na světě. Zrušili bychom všechno, abychom mohli být alespoň malou chvilku s ním, abychom měli možnost strávit s ním pár vteřin svého života. Proč? Protože nám za to zkrátka stojí. Udělali bychom první a poslední, udělali bychom pro něj vše, co by bylo v našich silách, možná i více, jen proto, abychom mu mohli pomoci, ulevit mu od problémů, od bolesti. Veškeré starosti bychom převzali na sebe, jen proto, abychom ho neviděli plakat a aby se na jeho tváři opět objevil úsměv. Někdy to ale nejde. Osud si s námi občas pohraje takovým způsobem, že by to ani nejlepší spisovatel do svého příběhu nevymyslel. Jsou chvíle, kdy musíme být jen pozorovateli. V takových případech cítíme nesmírnou bezmoc. Jediné, co nám v takových momentech zbývá, je snažit se tomu výjimečnému člověku dodat trochu klidu a odvahy povzbudivými slovy, či objetím. I to ale znamená nesmírně mnoho.

Přípravy na svatbu byly v plném proudu. Sára se se Samem zná tak dlouho a nikdy nebylo nic, v čem by si nerozuměli. Mají

společnou lásku pro fotografování a pro turistiku. Oba milují dobré jídlo a sní o tom, že se spolu jednou podívají do Paříže. Sam na Sáře vždy miloval její pracovitost a dobré srdce. Říkával jí, že nepotkal nikdy nikoho, kdo by byl tolik pracovitý, tak krásný, inteligentní a ještě k tomu měl srdce plné snahy pomoci těm, kteří jsou v nouzi. Raději by se vzdala všeho, jen proto, aby mohla pracovat a aby tak ti, které miluje, mohli žít životem, jaký by si přáli. Nechtěla a nechce vidět nikoho trpět, či strádat. Jejich vztah jim mnoho lidí závidí, protože není páru, který by měl ve vztahu tolik obdivu a pochopení a s ním spojené lásky. Proto se rozhodli, že svůj dlouholetý vztah zpečetí svatbou.

Pro Sáru je dnešní den důležitý. Kromě toho, že si vyzvedla svatební šaty, které si chce ještě jednou zkusit, než si je obleče na svůj velký den, který má být již zítra, musí se připravit na večer. Kamarádky pro ni připravily rozlučkový večírek se svobodou. Stoupla si doprostřed pokoje, uvnitř svého bytu a prohlíží si sněhově bílou róbu. V hlavě se jí honí tisíce vzpomínek na začátky jejího vztahu se Samem, na jeho průběh, na každý Samův dotek, na každý polibek. Z šatů se podívala na svoji levou ruku. Něžně a jen zlehka roztáhla prsty a podívala se na prsteníček. „Dnes jsem ještě volná, ale zítra, zítra již budu se Samem napořád.“ Prohlásila v duchu a pousmála se. Podívala se na sebe do zrcadla. Hnědé vlasy se jí neposlušně kroutí v lokny. „Možná kdesi hluboko v sobě nejsem tak poslušná, jak se zdá, možná, že má duše touží po něčem docela jiném, než po spořádaném životě s jedním mužem.“ Sama sobě se musela usmát, když ji napadaly takové myšlenky. Ano, byla sice mladá a neprožila toho příliš, nestačila poznat více mužů, ale tohle byl přece Sam. Kdo jiný by měl více podporovat její koníčky, než právě on? Jedině on pro ně měl pochopení.

Její modrošedé oči zářily leskem, nikoliv však proto, že by se jí chtělo plakat, ale proto, že se jí chtělo smát, moc smát. Cítila se šťastně a pochybovačné myšlenky vyháněla z hlavy. Z přemýšlení ji náhle vytrhl telefon, který se rozezvonil po celé místnosti.

„Lásko? Miluji tě. Těším se na tebe a vlastně se nemohu dočkat zítřka, nemohu se dočkat toho, až budeme svoji.“ Ozval se z druhé strany příjemný mužský hlas.

„Same, cítím to stejně, zítra spolu budeme spojeni již napořád.“

„Dnes si to užij. Uvidíme se před oltářem.“

„Miluji tě, ty také a dávej na sebe pozor. Tak zítra.“

Sára položila telefon a cítila, jak se chvěje. Vše bylo tak skutečné. Nebyla to jen pouhá slova, již nic nebylo jen a pouze vyřčeno, vše se mělo stát a to již zítra. Musela se doslovat přinutit k tomu, aby se uklidnila a začala se oblékat na večírek. Pomyslela si, že když zítra bude v bílých šatech, tak dnes rozhodně musí zvolit černé. Černá je pro ni známkou elegance. Nechtěla však vypadat, jako když se chystá na pohřeb, a proto zvolila černé šaty s krémovým pruhem, který dokonalou černou trochu oživí. Vypadala v nich jako bohyně. Krátce před šestou u ní zazvonil zvonek.

„Ahoj Dominiku, tak můžeme?“ Usmála se na něj hned potom, co otevřela dveře.

Dominik byl jejím dlouholetým a skvělým přítelem. Vždy se mu se vším svěřovala, vkládala v něj svoji důvěru, věřila mu, jako nikomu ze svého okolí. Dominik zná její nejniternější tajemství a Sára ví, že je nikdy neprozradí. Dnes byli dohodnuti tak, že ji vyzvedne a odveze na večírek.

„Sлуší ti to. Možná už tě nevrátím.“ Začal se spiklenecky smát a nabídl jí své rámě.

„To by Sam neměl radost, když mě zítra očekává před oltářem.“ Sára se zavěsila do Dominikova rámě a také se zasmála.

V autě si zapnula pás, podívala se na Dominika a usmála se. Pro něj to byl jasný pokyn k tomu, že mohou vyrazit. Povídali si o různých věcech, o práci, o ženách, o mužích, smáli se, rozebírali spolu věci ze života. Sára se cítila moc dobře. Byla ve společnosti člověka, kterého měla moc ráda a navíc byla v jeho společnosti poslední večer, kdy byla svobodná. Nic lepšího si ani nemohla přát.

Dívala se z okna auta. Sledovala potmělou krajinu odpočívající v chladu večera po teplém jarním dni. Hleděla do dáli na tisíce světél jejího milovaného města. Celé září a třpytí se v jejích očích jako tisíce hvězd odrážejících se v poklidné hladině rybníku. Protože se na chvíli odmlčela, Dominik se na ni krátce podíval. „Je vše v pořádku?“

„Ano.“ Otočila se a usmála se na něj. Nevyznělo to však příliš přesvědčivě, protože Dominik si povšiml, že Sářin hlas nebyl zcela jistý.

„Sáro, budeš okouzující, všechny hvězdy na nebi a všechna světla tohoto města budou zářit jen pro tebe.“ Snažil se ji ujistit a dodat jí chybějící sebevědomí.

Chvilku mlčela. „Já jen,.... jen si nedovedu představit, že se již nebudu procházet svobodná ulicemi, že již nestrávím nejspíše celou noc venku bez prstenu na levé ruce, který by mi nepřipomínal to, že jsem provdaná, že již nejsem slečnou, ale manželkou, paní, která má své povinnosti.“ Byla rozrušená.

Jak se blížil večírek a svatba, Sára začala propadat otázkám, které si kladla ve své hlavě, a s nimi panice. Teprve až krása města, nad kterým se setmělo a které bylo osvětleno tisíci lamp, v ní probudilo malý náznak pochybnosti, zda dělá správnou věc, zda ještě není příliš brzy.

Dominik přemýšlel, co jí má říci. To, co ho napadlo, bylo nesmírně šílené. Říkal si, jestli má Sáře svůj nápad navrhnout, nebo

je to hloupost, které by později mohl litovat. Ten pocit zachránit člověka, kterého má nesmírně rád a který pro něj znamená opravdu mnoho, byl však silnější. Přemohl ho.

„Podívej, pokud si tím nejsi jistá, nebo máš pocit, že bys toho poté mohla dokonce litovat, stačí říci. Na nejbližší odbočce sjedu, otočím to a...“ Nemusel pokračovat.

Sára mlčela a přemýšlela o tom, co řekl. „Měla bych mnoho dnů svobody, opět bych se mohla volně procházet městem, neokroužkovaná jako holubi, kteří si volně létají nad střechami města, mohla bych být svobodnou slečnou a trávit svůj čas tak, jak by se líbilo mně. Stačí jen kývnout.“

Záhy ji však napadly další otázky. Jak by se asi tvářili lidé, kteří ji již zajisté netrpělivě očekávají na večírku a jak by se tvářil Samuel, když by zítra stál sám u oltáře? Jak by vypadala v očích všech pozvaných příbuzných, přátel a nakonec samotné rodiny? „Zradím jeho, zradím je. Nebudu se na ně moci hanbou ani podívat, stejně tak, jako oni na mě, jenže z jejich strany nepůjde o hanbu, ale o nechuť. Budou mě nenávidět za to, co jsem udělala, protože je společensky nepřijatelné, aby žena nechala svého nastávajícího stát u oltáře, stejně tak, jako kdyby muž nechal stát u oltáře svoji budoucí choť. Bylo by ode mě příliš sobecké myslet jen na sebe, na své touhy a potřeby a zničit tak vše i člověku, který při mně vždy stál.“ Zastyděla se, že na útěk vůbec mohla pomyslet, že na to pomyslela, dokonce pomýšlí. Konečně po chvíli řekla: „ne, jen jed' dál.“

Dominik si byl jistý, že si není svým rozhodnutím jistá, a proto se ji zeptal ještě jednou, zda je rozhodnutá.

„Slyšel jsi. Jed' dál, prosím tě. Propadám jen jakési panice z toho všeho. Nezapomeň, že okolo svateb je vždy mnoho zařizování a je to náročné.“ Snažila se povolit napětí ve svém obličejí a vesele, jakoby

se nic nestalo, pokračovala dál. „Je krásný večer, vid’? Miluji tyhle jarní večery.“ Usmívala se.

„To ano.“ Dominik měl stažené hrdlo. Bylo to její rozhodnutí, nemohl s tím dělat nic, i když byl její nejlepší přítel a věděl, že jeho nejlepší kamarádka právě činí krok, který není jejím stoprocentním rozhodnutím.

„Nebud’ kvůli tomu smutný, nebo špatný, takhle to má být a tak je to v pořádku. Děláš správnou věc a je vidět, že jsi opravdu dobrý přítel.“ Řekla, aby ho přesvědčila. On však velmi o jejích slovech pochyboval, a proto se na ni podíval.

„Nemyslím si to a nemyslím si, že si tím sama jsi jistá. Asi to tak být nemá. Určitá tréma je v pořádku, ale u tebe to není o trémě. Ty si nejsi jistá z nějakého důvodu, zda neděláš životní chybu.“

„Dominiku přestaň, nebudeme se o tom už bavit.“ Nechtěla se hádat. Ve skrytu duše věděla, že možná má pravdu. Připustit si však něco takového jí připadalo naprosto šílené.

„Nezlob se, ale budeme, protože takhle to rozhodně není v pořádku.“ Vztekle odpověděl.

„No prima a co nám to pomůže se tady spolu hádat? Akorát mi kazíš poslední večer mé svobody. Já jsem rozhodnutá a na tom nic nezměníš, ať chceš, nebo ne.“ Odsekla Sára nazpátek.

Vyměnili si vzájemné pohledy.

Odvrátila oči a náhle ji prudce oslnilo světlo z protijedoucího auta.

„Dominiku, pozor!“ Vykřikla náhle.

Dominik stočil volant, ale bylo příliš pozdě.

2. kapitola

Otevřela oči. Viděla rozmazaně. Nebyla si jistá, zda se jí to zdá, nebo je to skutečnost. Cítila pod sebou něco studeného, chladilo jí to do břicha. Pokusila se pohnout rukou. Měla však pocit, že pohnula jen prsten. Zkusila dlaň zatnout v pěst, šlo to velice stěží. Cítila, jak to něco chladného nabírá při zatínání pěsti. Drolilo se to. Zdálo se jí, že ohluchla. Nedovedla se pohnout. Nemohla myslet, plakat, křičet. Byla naprosto dezorientovaná. Po chvíli ucítila, že na ni někdo sahá. Doteky cítila na krku, na zápěstí. Těch rukou bylo více. Opatrně ji obracely. Viděla mnoho rozmazaných tváří. Něco jí říkaly, ona je však neslyšela. Byl kolem ní velký ruch, Sára se ho snažila vnímat, ale vše šlo okolo ní. Nebyla jeho součástí. Nic necítila, nemohla se skoro pohnout. Neměla sílu, ani energii. Nemohla se vzpírat a ani nechtěla. Vše jí bylo jedno. Postrádala pocity a emoce. Jen lehce pootočila hlavu, neboť se jí zdálo, že se blízko u ní něco zablesklo. Spatřila modrá světla majáků. Nedovedla přemýšlet, myslet, ani cítit. Opatrně obrátila hlavu na druhou stranu. Tam viděla v dáli světla města, tisíce lamp, které svítily do tmy jako majáky. Povolila rty, jako kdyby se chtěla zlehka nadechnout. Dívala se na ta světla stále, dokud ji nezačal přemáhat těžký spánek. Sáře se pomalu zavírala víčka, ale i v přivřených očích se jí leskla vzdálená světla. Najednou vše pohaslo. Byla ve tmě.

Nevěděla, jak dlouho ve tmě je. Čas se tam neměří. Slyšela, že často k ní někdo promlouvá. Nikoho však neviděla. Ty hlasy jí zněly láskyplně, ale také byly plné obav. Byly všude okolo ní. Vnímal je

velmi dobře. Chtěla jim to říci, snažila se o to, ale zdálo se, že oni ji neslyší. Když se to takto opakovalo stále dokola, vzdala to. Nechala je, ať k ní mluví, ráda je poslouchala. Dodávaly jí jistý pocit klidu. Často také cítila, jak se jí někdo dotýká. Nevěděla však odkud a kdo to je. Byla si však nějak jistá tím, že doteky patří těm, kteří k ní hovoří. Takto to šlo nějakou dobu. Zvykla si na hlasy, na občasně doteky a zvykla si na to, že je jen slyší a cítí, ale nikoho nevidí, neboť je ve tmě a nikdo jiný tam s ní není.

Jednoho dne přišel zlom.

Cítila, jak ji něco silně stahuje ze tmy dolů. Bylo to velmi rychlé. Přímou letěla a poté přišel dopad.

Pocítila bolest. Když trochu odezněla, uvědomila si, že slyší vše o něco jasněji, ne tak zastřeně, jako když byla v meziprostoru, ve tmě. Slyšela pípání nějakého stroje, slyšela jakýsi hluk odněkud vzdálený. Obojí bylo zřetelné. Řekla si, že zkusí otevřít oči. Pomalu a nejistě se je pokusila otevřít. Nevěděla, odkud ta nejistota pramení, ale kdesi uvnitř si nebyla jistá, zda to skutečně má udělat. Nakonec se přemohla. Nad sebou uviděla bílé stěny. Vlevo spatřila velké okno bez záclon, jen se žaluziemi. Pokusila se podívat doprava, ale ucítila silnou bolest hlavy. To ji dokonce donutilo zvednout ruku a hlavu si chytnout.

„No konečně, Sáro, dobrý den, jak se cítíte? Zavolám pana doktora, aby se na vás podíval.“ Vběhla do pokoje silnější sestra s dobrotivým výrazem v obličeji, usmála se na Sáru, a když zjistila stav, vyšla opět z pokoje.

„Takže jsem v nemocnici.“ Řekla si v duchu Sára a stále si držela ruku na hlavě. Brouzdala očima po stropě. Necítila se unavená, snažila se najít odpovědi na mnoho otázek, které měla. Všechny se jí honily hlavou jako šílené a na žádnou nenacházela odpověď. Snažila se vzpomenout si alespoň na nějaký útržek, který by jí pomohl

zodpovědět něco málo, především toužila znát odpověď na otázku, co se stalo, ale ať hledala očima nápovědu v té bílé barvě na stropě sebevíce, nic se v její mysli neobjevovalo. Byla zcela prázdná a černá. Sára proto zavřela oči a pokusila si rozpomenout na malý obraz, nebo náznak za svými víčky. Ani tam se ale neobjevovaly žádné vzpomínky, útržky, i ten černočerný svět za víčky zel prázdnotou.

Opět se otevřely dveře od nemocničního pokoje.

„Dobré odpoledne, Sáro. Jsem doktor Váchal a po celou dobu hospitalizace vás ošetřuji. Podívám se na vás.“ Řekl doktor středního věku a přisedl si k Sáře na postel.

„Podívejte se na můj prst a sledujte ho.“ Doktor se jí díval hluboce do očí a sledoval s malým světlem v ruce její reakce. Měla pocit, jako kdyby se jí díval do duše, jako kdyby jen on mohl vyčíst z její mysli všechno to, co se stalo a připomenout jí tak celý život, který byl ztracen ve vzpomínkách, které se kamsi zatoulaly. V hloubi duše ale věděla, že to nemůže udělat nikdo jiný, než ona sama. Ona je jediným člověkem, který si může pomoci a to tak, že si musí vzpomenout. Musí si rozpomenout na to, co se stalo a vybavit si věci ze života. Věděla, že to za ní nikdo jiný neudělá. Ani tento sympatický lékař, ani zdravotní sestra, či jiný nemocniční personál.

Když skončil a nic neřekl, odhodlala se Sára zeptat na to, co ji tolik zajímalo.

„Řekněte prosím, co se stalo? Nemohu si na nic vzpomenout.“

„Měla jste těžkou autonehodu. Náráz byl velice silný. Utrpěla jste při něm zranění hlavy a ztratila paměť. Je otázkou, jak dlouho to bude trvat, než se vám paměť vrátí. To nejsme schopni říci. Výrazně však napomáhá ke vzpomínání, když si pacient pohovoří s přáteli, rodinou, blízkými a známými. Ti mu budou rekapitulovat život, připomínat různé události a to může velice výrazně proces

vzpomínání urychlit. Uvědomili jsme již vaši rodinu, že jste se probudila a jsou na cestě. Zatím si odpočiňte.“

Když skončil, Sára měla pocit, že se nemůže ani nadechnout. Říkal jí ještě něco, ale všechna ta slova plynula z jeho úst na prázdno a k Sáře nedolehla. Otočila se a schoulila se do klubíčka. Ležela na té nemocniční posteli pod tenkou nemocniční přikrývkou jako malé dítě. Poprvé od probuzení necítila prázdnotu, ale smutek. Pociťovala chlad. Ne však proto, že by v pokoji byla zima. Tento chlad vystupoval z jejího nitra a nedalo se s ním nic dělat. Na tento druh chladu nezabíralo žádné topení, ani žádná přikrývka. Byl neuhasitelný, neutišitelný a nebylo nic, čím by ho bylo možné zastavit. Nezbyvalo nic jiného, než jen čekat, čekat na to, až se začnou vracet vzpomínky a chlad opět vystřídá teplo.

Sára nevěděla, zda usnula, nebo byla jen tolik zabraná do svých myšlenek, že neslyšela několik osob vejít do nemocničního pokoje. Nyní slyšela hlasy. Srdce se jí rozechvělo. Lékař říkal, že její rodina je na cestě do nemocnice, nebylo tudíž pochyb, že to jsou oni, její rodina, její nejbližší, ti kteří jí mohou pomoci začít si rozpomínat na svůj život. Otevřela oči a pomalu se obrátila čelem k nim. Spatřila tři osoby. Postarší velice elegantní žena z trojice se na ni usmála, stejně tak mladší žena. Muž, který seděl u postele, se jen díval a byl plný očekávání. Měl velice napjatý výraz.

„Ahoj mami, tati, ségro....“ Řekla Sára nejistě a prohlížela si osoby, které byly její rodinou.

„Beruško naše.“ Přiblížila se k ní starší z žen a políbila ji na čelo. Sára se pomalu posadila.

Všichni se na ni dívali zkoumavým pohledem a mlčeli. Sáře to bylo poněkud nepříjemné. Proto, ale i z jiných důvodů se rozhodla, že ticho ukončí.

„Jak se máte?“ Začala tradiční otázkou, kterou si kladou lidé po celém světě.

„Nebylo to snadné, ale teď už bude jenom lépe, tím jsme si jistí. A jak se daří tobě? Nebolí tě něco?“ Zeptala se mladší z žen, která rozhodně byla Sářinou sestrou.

„No... nic moc, nemohu si na nic vzpomenout.“ Na chvilku utichla a sledovala jejich obličej. Rozhodla se, že bude lepší na druhou otázku zalhat, neboť celá rodina si kvůli ní rozhodně užila již dost strachu a starostí. Není tedy potřeba jim přidělovat další.

„A... nebolí mě nic. Cítím se dobře. Děkuju.“ Usmála se, aby je utvrdila v tom, co jim řekla. Připadalo jí tak zvláštní povídat si s někým, o kom neví nic a přitom jim proudí v žilách stejná krev jako Sáře.

„Jsme neskutečně rádi, že ses konečně probudila.“ Usmála se na ni maminka a pohládila ji po vlasech. Sára jí úsměv oplatila, avšak nebyla si zcela jistá, zda to cítí stejně.

„Mami, ráda bych věděla, co se stalo.“ Nadechla se a pokoušela se připravit na jakoukoliv odpověď.

Všimla si, že se její rodině vytratil úsměv z tváře a nikomu se odpovídat nechtělo. Rozhodla se je tedy pobídnout.

„Prosím, chci vědět, co se stalo. Víím jen, že jsem měla autonehodu, ale proč se to stalo, zda jsem s někým jela, kam jsem jela, ani co bylo předtím, nic si nepamatuji. Budu potřebovat vaší pomoc, abych si zase vzpomněla. Moc vás prosím.“ Prosila úpěnlivě o pomoc.

„Sárinko, já nevím, jestli je to dobrý nápad. Myslím si, že zatím ještě není vhodná doba, přece jen ses probudila teprve dnes a...“

„Mami, prosím. Já potřebuju znát pravdu a čím dříve ji budu znát, tím lépe. Bez vás se jí buď nedozvím vůbec, nebo to alespoň

zabere mnoho času, než si sama vzpomenu a do té doby se budu trápit. Pomozte mi, prosím.“ Rodiče se po sobě významně podívali.

„Dobrá, zkusíme to. Jela jsi na večírek. Byl to pro tebe důležitý večírek. Auto dostalo smyk.“ Promluvil její otec. Sára si nemohla nevšimnout, jak stěží se jim o tom mluví a jak jí nechtějí prozradit nic konkrétního. Nenechala se odbýt.

„Na jaký večírek jsem jela? Řídila jsem?“

Otec si povzdechl. Museli vědět, že to jednou přijde. Kdo by také nechtěl znát pravdu? Nemělo smysl Sáře lhát, ale tolik se báli jí říci pravdu.

„Ne, neřídila jsi. Jela jsi na rozlučkový večírek se svobodou.“ Odpověděla jí sestra.

„Rozlučkový večírek... můj rozlučkový večírek? Měla jsem se vdávat? A kdo řídil to auto?“ Cítila, jak se jí pozvolna svírá hrdlo a hoří jí tváře.

„Následující den měla být svatba.... Auto řídil tvůj nejlepší a dlouholetý přítel.“ Opět odpověděla sestra. Zdálo se, že má nejvíce síly. Rodiče se nezmohli již na nic. Jen tiše zírali. Sáře se hrnuly do očí slzy.

„Dobře.“ Vydechla a opět se zhluboka nadechla, aby byla schopna pokračovat a připravit se na nejhorší. „A... a co se stalo s mým kamarádem?“

„Sáro, víš, ten náraz byl strašně silný. Auto bylo úplně na šrot.“ Nechtělo se jí pokračovat, ale věděla, že by bylo dobré to vyřknout, a proto dodala: „neměl sebemenší šanci“. Sestra se odmlčela.

Sára se podívala na všechny tři. Nyní měla hrdlo již zcela stažené a slzy se draly na povrch. Neměla už snahu je více držet. Přisedla si k ní sestra, která ji hladila po vlasech, otec ji držel z jedné strany za jednu ruku a matka z druhé strany za druhou. Vyjadřovali jí tím nesmírnou podporu. Byli tu pro ni a chtěli, aby to věděla. A ona to

věděla. Vysmekla se jemně z jejich rukou a schoulila se k sestře. Nechali ji, aby se vyplakala. Přišlo jí zvláštní, že cítí tolik lítosti k někomu, na koho si nepamatuje, ale hluboko uvnitř cítila, že ten člověk pro ni byl nesmírně důležitý a že v jejím životě sehrál nějakou roli.

Když se po několika desítkách minut uklidnila, poprosila rodinu, zda by mohla přijít zase zítra. Pociťovala únavu a chtěla si odpočinout. Měla pocit, že pro dnešek toho bylo již dost. Rodina měla pochopení a se Sárrou se proto rozloučili. Políbila je a usmála se na ně na znamení toho, že je v pořádku, aby si nedělali starost, její emoce se však hlásily o pozornost.

Venku se pomalu stmívalo. Jak ležela na posteli, zapadající slunce skrze žaluzie vytvářelo na stěnách řádky, které se pomalu posouvaly dál a dál. Hlavu měla otočenou k oknu. Viděla nebe ozářené zapadajícím sluncem, ale neviděla nic jiného. Pomalu se posadila a ještě pomaleji vstala z postele. Hlava ji lehce zabořila, ale touha podívat se z okna byla silnější. Udělala opatrně krok, po něm druhý, třetí, čtvrtý, při pátém se konečně dotkla parapetu. Zapadající slunce ji ozařovalo tak mocně, až musela na chvíli přivřít oči. Okno bylo špinavé. Sáhla proto po klice a otevřela ho. Ovanul ji svěží vánek, který ji donutil zavřít oči úplně. Jak stála v otevřeném okně a dýchala čerstvý vzduch, slyšela zpívat ptáky, cítila vůni vody, posekané trávy, grilovaného masa a sena. Cítila nádherné hřejivé teplo, jak se zapadající slunce opíralo o její tělo. Nyní vnímala přírodu snad všemi svými smysly. Pomalu se rozhodla otevřít oči. Nejdříve viděla jen světlo, prudké světlo, které vycházelo ze zapadajícího slunce, poté začala vnímat černé obrysy a následně začala rozeznávat stromy a budovy. To, co viděla, pro ni byla nádhera. Podívala se na nebe. Hrál červenými barvami, tak, jak to bývá, když zapadá slunce. Červánky začaly krajinu zbarvovat do

lehce červeného odstínu. Musela se upřímně od srdce usmát. Byla jí dána druhá šance. Měla možnost si užít té krásy, kterou teď vidí, ještě několik dní, týdnů, měsíců, let. Mohla si ji vychutnávat a užívat. Sára se usmívala a radovala z té nádhery, ale přesto ji bolelo srdce. Věděla, že jeden člověk se již takto radovat nemůže, že o to byl připraven a nevěděla nic o tom, co se dělo předtím, než se ta nehoda stala. Děkovala Bohu za šanci, kterou dostala, ale zároveň trpěla tím, že její přítel šanci nedostal. Usmívala se a přitom plakala. Bolest v duši byla tak velká, že se sesunula a plakala pod oknem, dokud ji tam nenašla zdravotní sestra.

3. kapitola

Někdo ji veze v černém Audi. Špatně ho vidí, její spolujezdec je rozmazaný. Vidí na sobě krásné černé šaty s krémovými pruhy. Jedou poměrně rychle a o něčem se baví. Cítí se zvláště, plna strachu, ale také naštvaní. Krajina se jí rychlostí rozpíjí a kdesi vzadu vidí rozmazaná světla. Otočila se na toho, kdo sedí na místě řidiče a podívala se zpět před sebe. Prudce ji oslnila světla, která se k nim rychle přibližovala. „Dominiku!“ vykřikla.

Probudila se. „Můj bože.“ Řekla si potichu pro sebe a rukou si uhladila vlasy zbrocené potem z čela. Tušila, co se stalo. Usnula a ve snu spatřila to, co se jí stalo, to, co je důvod toho, že leží v nemocnici a nic si nepamatuje. Jako kdyby se jí v hlavě spustila nějaká kdysi nahraná kazeta a nyní se přehrávala. Šokovalo ji to. Za bdělého stavu si nemohla na nic vzpomenout, ale když se nacházela ve spánku, objevil se jí tento výjev. Nevěděla, zda je pravdivý. Napadlo ji, že možná je to spojitost toho, co se doslechla a její bujné fantazie. Byla silně rozrušená. Chtěla znát podrobnosti, chtěla vědět, zda to bylo tak, jak to nyní viděla ve snu, nebo si s ní skutečně jen krutě pohrála její fantazie. Několik minut přemýšlela o tom, zda nemá zazvonit na sestru, přivolat ji tak a zeptat se na to, co viděla. Nakonec si to však rozmyslela. Uznala, že by nebylo vhodné se ptát člověka, který tyto podrobnosti jistě nezná. Noapak by mohla způsobit u sestry pochybnosti, zda je vše v pořádku, možná by ji donutili spolknout léky, neboť by si třeba mysleli, že se její stav zhoršuje, nebo že blázní.

„Ne, bude lepší, když se zeptám rodičů.“ Rozhodla si sama pro sebe, otočila se a pokusila se vyhnat všechny rušivé myšlenky z hlavy, aby mohla usnout.

Když otevřela oči, zjistila, že se probudila do krásného dne. „Co je to ale platné, když jsem v nemocnici?“ Pomyslela si. Nechtělo se jí ležet. Celé tělo ji bolelo. Naležela toho již hodně. Nevěděla přesně, jak dlouhou dobu bylo její tělo prakticky v jedné strnulé pozici, ale zatuhnutí cítila v každém svalu a v každém jeho pohybu. Vzpomněla si na sen, který v noci měla. „Musím se na to zeptat, prostě musím.“ Měla nesmírné nutkání vstát. V posteli ji nic neudrželo. Pomalu si proto sedla, vstala a vyšla vstříc nemocničnímu ruchu.

Otevřela dveře a rozhlédla se po chodbě. Viděla dvě sestry, které kamsi chvátaly. Spatřila několik pacientů, kteří se ve svých županech pomalu plahočili chodbou. Když viděla otevírací dveře, kudy před malou chvilkou zmizely i sestry, rozhodla se vydat tím směrem.

Šla pomalu a nejistě. Cítila, jak ji v nose štípe nemocniční zápach smíchaný s notnou dávkou dezinfekce. Když došla ke dveřím a chystala se jimi projít, zastavil ji hlas, který již jednou slyšela.

„Kampak, kampak, Sáro. Vy jste ale ranní ptáče. Vraťte se pěkně do pokoje a připravte se na snídani.“ Promlouvala k ní sestra, která o ni pečovala.

„Já... totiž... dobré ráno, jen jsem se chtěla trochu projít.“ Řekla překvapeně Sára, když se otočila a spatřila, jak se sestra vyklonila ze dveří sesterny. Sáru v ten moment napadlo jediné, že čert skutečně nikdy nespí. Nad touto myšlenkou se musela zlomyslně ušklíbnout.

„Takhle brzy? Děvenko, nemůžete jít ven v tuto hodinu, to za prvé, za druhé vás nikam pouštět nesmím, dokud o tom nerozhodne váš ošetřující lékař a za třetí, i kdyby byla pokročilejší hodina a vy

jste měla vycházky schválené, nepustila bych vás, protože se musíte nejdříve najíst.“

Sestra se houpavou chůzí přibližovala k Sáře a usmívala se na ni.

„Jenže já bych potřebovala na vzduch.“ Dívala se prosebně na sestru doufajíc, že ji přemluví. Sestra však byla nekompromisní. Vzala Sáru lehce za paži a pomalu ji odváděla směrem k jejímu pokoji.

„Když vše půjde dobře, mohla byste jít již brzy domů, tak nezlobte a buďte trpělivá.“

Sára jakoukoliv další argumentaci vzdala. Věděla, že s touto ženou nemá smysl smlouvat, ale nezlobila se na ni. Dělal jen svoji práci a Sára to dobře věděla, proto se poslušně vrátila za jejího doprovodu do pokoje. V duchu stejně pomýšlela jen na jediné, a sice že její tělo v nemocnici držet mohou, ale její mysl ne. Mohla se dívat z okna a snít o tom, jak se prochází nemocničním parkem, nebo si mohla nechat zdát o tom, že létá v oblacích. Sára se procházela venku, kdykoliv se jí zachtělo, třeba i o půlnoci. V její mysli a představách totiž nebyla žádná sestra, která by jí neumožňovala odchod ven. V tom cítila nesmírnou svobodu.

Nasnídala se plně zahroubaná do vzpomínek na ten podivný sen. Hodiny v nemocnici jí utíkaly vcelku rychle, protože pořád přemýšlela. Než se nadála, byly návštěvní hodiny a ve dveřích se opět objevila její rodina. Přivítala je s úsměvem a potěšením.

„No sláva, jsem moc ráda, že jste tady. Kdy budu moci domů?“ Zeptala se nedočkavě. Pro rodinu to bylo dost nečekané, zaskočilo je to. Všimla si toho. Připadalo jí to trochu trapné, asi to nebylo příliš zdvořilé, a proto je láskyplně objala a políbila. Byla však netrpělivá. Jak tak seděla na posteli, lehce se pohupovala. Toho si nemohla nevšimnout její matka.

„Nevíme zlatíčko, tatínek se zeptá doktora.“ Usmála se na ni, aby svoji dceru trochu uklidnila. Nezdálo se jí však, když se na Sáru dívala, že by to příliš pomohlo. Byla stále stejně nervózní.

Tatínek mezitím zmizel ve dveřích.

„No a jak ses vyspala?“ Zeptala se se zájmem Sářina sestra Klára.

V Sářině obličejí se náhle objevil podivný výraz. Byla to směsice děsu, očekávání, netrpělivosti, zájmu, ale i smutku a zvědavosti. Toho si maminka s Klárou samozřejmě hned povšimly a maminka se nadechovala k tomu, že se Sáry zeptá, co se stalo. Očividně ji to děsilo. Sára jim však nechtěla dát další příležitost k vyptávání se. To ona tady byla tou zvědavou, tou, která potřebovala odpovědi a znát vše, na co zapoměla, ona si potřebovala věci připomenout a vzpomenout si. Chápala, že mají strach, ale teď jim prostor pro otázky dávat nechtěla. Proto spustila sama.

„Nevyspala jsem se špatně, ale musím se vás na něco zeptat.“

„V noci se mi zdálo o tom, že jsem jela v černém autě, bylo krásné a veliké, měla jsem na sobě černé šaty s krémovými pruhy a někdo mě vezl. Do tváře jsem mu příliš neviděla, byl rozmazaný, nicméně poslední, co si pamatuji, byla ostrá záře světel a můj výkřik.“ Matka si rukou přikryla oči a rozplakala se. Klára se na ni podívala a pohladila ji po paži. Sára chvíli mlčela, než se odhodlala zeptat: „bylo to tak, že?“

Klára se z matky podívala na Sáru a sklopila oči k zemi. Jen kývla. Sáru to utvrdilo v tom, aby pokračovala.

„Vykřikla jsem jméno. Vykřikla jsem: „Dominiku!““

Matka si utřela uspěchaně oči a podívala se na Sáru. „Ano, to byl tvůj nejlepší přítel. Dominik. Vzpomínáš si?“

„Nevím, vypadá to, že ano. Potřebovala jsem, abyste mně tyto informace potvrdili. Zdály se mi ve snu, takže to vypadá, že se začínají objevovat alespoň malé útržky vzpomínek.“

Odpověděla urychleně, aby dodala matce i Kláře jistoty, že si skutečně začíná vzpomínat.

Viděla v jejich ztrápených tvářích velké potěšení. Kdyby měly kámen na srdci, slyšela by teď zajisté ohromnou ránu, protože by spadl na zem a roztříštil se.

Otevřely se dveře a dovnitř pokoje vstoupil otec.

„Tak Sáro, vypadá to, že pokud nebudeš mít žádné komplikace a vše půjde hladce, mohla bys odejít zítra, nebo pozítří.“ Usmál se šťastně otec.

„Vážně? No už aby to bylo. Nemohu se dočkat, až odsud odejdu.“ Řekla šťastně Sára, avšak v ten samý moment její úsměv začal ze rtů rychle mizet, neboť si uvědomila, že vlastně vůbec neví, kde je její domov, jak její domov vypadá a co jí tam čeká.

Podívala se na šťastnou rodinu a jejich štěstí jim kazit rozhodně nechtěla, nechala je proto, ať se radují a sama předstírala, jak je šťastná, i když ve skutečnosti pod veškerým pozlátkem byl jen strach a snůška pochybností.

Další den ráno po vizitě doktor prohlásil, že Sára vypadá skutečně velmi dobře a není proto žádný důvod, aby nadále setrvala v nemocničním prostředí, když jí doma bude určitě lépe.

„Je to tady.“ Pomyslela si. Věděla, že teď nastane okamžik, kterého se tolik obávala. Musí začít poznávat to, co jí bylo kdysi tak blízké a co nyní neznala. Musí se opět vrátit do svého života a absolutně nevěděla, co jí tam čeká, kromě milující rodiny. Začala si balit své věci a chystat se pryč z nemocnice. Rodina přijela během dopoledních hodin. Když Sára podepsala propouštěcí zprávu a zavřela za sebou nemocniční dveře, stiskla pevně k sobě rty a vykročila směrem k rodině. Otec se chopil tašek, matka s Klárou chytly každá z jedné strany Sáru a vedly ji k autu.